

Ermanovec

Zdrav in trpek kakor rman

Dostop: Na Ermanovec (1026 m) je najlepše priti iz Trebije, vasi med Poljansko dolino in Žirmi. Markirana, občasno strma pot gre preko razglednega vrha Vrhovski grič (968 m) nad kmetijo Kosinc. S povratkom vred je dolga 3 ure zmerne hoje. Višinska razlika je 590 m. Nekaj daljša, a morda še lepša je pot iz Hotavelj preko Slajke s približno enako višinsko razliko. Prav pride zemljevid.

Naravne lepote 🍃🍃🍃
Zgodovinsko-kulturne znamenitosti 🍃🍃

Najprej je treba povedati kakšno pohvalno besedo o rmanu (*Achillea millefolium*), o skromni in trpežni, hranilni in zdravilni roži, ki jo morda najdete že za cesto, blizu svojega doma in povsod po Sloveniji, povsod po Evropi. Posebno lepo se razraste na srednjevisokih traviščih in pašnikih. Rman ni le roža, je rastlina s koški bleščočih rožic, ki se na žilavih steblih veselo belijo še v suši in prijazno kima tudi v pripeki. Vsebuje zdravilne grenčine, olja in kisline. Čaj iz posušenih cvetov pomaga ledvicam, prebavilom, posebno pa je v časteh zaradi lajšanja ženskih bolečin v drobu. Njegova slava je tisočletna in njegovo ime, ob katerem vsi malo zahrestamo, so Slovencem verjetno predali Kelti.

Ermanovec (ermanovec ali rman se začenjata z enako zvencim polglasnikom) je hrib – lahko ga imenujete tudi gora, če vam je

Poletje na Slajki

Ermanovec je pokrit z gozdovi.
Na zahod kaže prijazen obraz
travnikov in pašnikov.

ljubše – ki je prav tako poln zdravja in trpkih dišav, zraven pa predvsem izdaten za zdravilno hojo in občudovanje narave. Kdor si hoče pozdraviti dušo s pogledom na eno najlepših kulturnih krajin na Slovenskem, naj poskusi s hojo na Ermanovec in s potepanjem po hribih okoli njega. Ta plemenita deželica – dejansko gre za eno samo zelo raztreseno ozemlje – se imenuje Stara Oselica in gotovo je naseljena že tisoče let. Pohlevna leži med Cerkljanskim in Škofjeloškim hribovjem. Ravnega je v njej malo, vse zemeljsko površje je nagubano in valovito, poševno in strmo, gozdovi se razpirajo v velike jase, na njihovih robovih pa stojijo samotne trdne kmetije. Zaselki so povezani s strmimi, a prevoznimi cestami; tudi z vodovodom, ki je plačan iz evropskih virov.

Ermanovec je najvišja vzpetina nad Staro Oselico in moli v zrak kot najvišji prst iz široko razklenjene dlani. Drugi »prsti« so: razgledni Vrhovski grič, Štor (1005 m, tik nad Planinsko kočo na Ermanovcu, ki je na višini 968 m), Špik (908 m) in Vrh Slajke (789 m). Kje pa je »palec«? No, za palec, ki je nekoliko ločen od oseliške dlani, bi lahko vzeli mogočni, z zeleno travno kapo okronani Blegoš (1562 m), nekaj ur hoda oddaljen proti severu. »Dlan« je seveda razbrazdana, kot se staremu bitju spodobi, življenjske črte na dlani se sekajo, iz njih bi lahko kakšna nebeška vedeževalka odkrila čudo zgodovinskih zgodb in, bog daj, napovedala srečno prihodnost.

Povsod so ceste in kolovozi, povsod razgledi na loško ali žirovsko stran; povsod dobra orientacija, če se izletnik le zna udomaćiti med stranmi neba in na zemljevidu. Raj za vandrovca, ki mu srce ne pade takoj v hlače, če se mu gozd kdaj zazdi preveč gost in premalo

razgleden. Povsod je kakšna markacija in so nabiti drobni rdeči kažipot, ki največkrat kažejo na Ermanovec ali na Slajko. Pota na ta dva hriba so iz dolin bodisi na loški bodisi na žirovski strani redko daljša kot uro, kar pomeni, da vzpon do obeh koč (tudi Slajka jo ima, odprto ob vikendih), do okrepčila, družbe ali počitka, ni naporen. Planinci radi oba vrhova povežejo v eno turo, ki je prav tako prijazna, saj tri do štiri ure poteka po starih voznih poteh, največkrat v senci, odvisno od nog, sape in iznajdljivosti, z vsemi postanki.

Izletnika v Stari Oselici večkrat zamika, da bi jo usekal »na gliho«, se pravi po bližnjici. Ni priporočljivo. Predvsem zaradi spoštovanja kmečkega dela. Vse goličave, raztezajoče se čez jase ali slemena, ki so praviloma lepo razgledne, so s težkim delom zravnanе, zato da se dajo strojno kositi.

Tura na Ermanovec in okoli njega velja za srednje težko in ima približno 600 m višinske razlike. Začeti pa jo je dobro v Hotavljah, tistem slikovitem kraju v najzahodnejšem kotu Poljanske doline, ki nas oskrbuje s tako lepimi marmorji. Tu pustimo avto. In se prepustimo markacijam. Že na začetku nas preseneti zanimiva cerkev sv. Lovrenca, prvič omenjena 1501. leta, ki za razliko od drugih cerkva, ki zasedajo vrhove, stoji kar v dolini, tesno ob potoku. Nastavite dlan ob njej. Morda vas bo vanjo ob kakšnem zidu komaj zaznavno požgečkalo. Zakaj morda so jo kdaj postavili na tisto mesto v zdravilne namene. Naše dlani so na zdravilne učinke občutljive. Tudi obratno velja. Marsikatera dlan oddaja kaj zdravega. Božanje ni samo fizično dotikanje. Tudi Zemlja ima svoje zdravilne dlani. Ermanovška dlan je taka, pa ne samo zaradi rmana.

Kapelica v bližini koč na Ermanovcu in odsluženi zvon